

Florenci Costa: capellà del Pradó, intel·lectual al servei dels pobres

Dc, 25/09/2019 per Catalunya Religió

(*Pim Queralt-CR*) La matinada del dia de la Mercè ens va deixar en **Florenci Costa**: prevere de la diòcesi de Vic, consiliari dels moviments d'Acció Catòlica i sacerdot pradossià. Tres identitats que defineixen la seva vida al servei de l'Església, del laïcat de casa nostra i el seu desig de ser, primer que res i com a fonament de tot, veritable deixeble de Jesucrist. Aquest dimecres a la tarda s'ha fet el funeral a Navarcles, on havia nascut el 18 de juny de 1936, fa 83 anys

En tots els àmbits va fer un treball de base seriós i exigent. Va treballar en un fàbrica fins el 1958 i, després de fer el servei militar a Lleida, va entrar al seminari de Vic l'any 1959. El 1964 va anar a França al seminari del Prado a Limonest i va estudiar a l'Institut Catholique de Lyon, on es va llicenciar en teologia l'any 1968. Posteriorment, el 1998, va fer una tesi dedicada a «La divinitat de Jesucrist en el P. Antoine Chevrier. De l'apologètica a la mística» a la Facultat de Teologia de Catalunya.

A finals dels anys 60 torna a Catalunya, a Manresa. El 1977 va ser nomenat delegat de Pastoral obrera del bisbat de Vic i va viure al barri de Sant Maure, tocant a Igualada. El 1982 torna a Manresa al servei de la parròquia de la Mare de Déu de l'Esperança, al barri Mion-Puigberenguer, de la qual és rector des de 1986. Després d'una breu estada a França, torna a Manresa i va ser inscrit a la parròquia de Sant Josep (Poble Nou). Va ser professor de religió i teologia a l'Escola de Mestratge Industrial de Manresa, a l'Institut Superior de Ciències de la Religió de Barcelona i al Centre de Pensament Cristià de Manresa, centre que dirigir des del 2007.

Animador, exigent i lluitador

Darrera d'aquest dades hi ha una persona que a tot arreu va ser també animador, coordinador o responsable, maldant sempre per fer un treball col·lectiu i impulsar una formació sòlida de la gent. Com a rector i vicari de parròquies de barriades de Manresa on va participar i animar el moviment veïnal i va ser el primer secretari de l'Agrupació de Veïns del barri Mion-Puigberenguer.

Va acompanyar a molts grups i militants de tots el moviments a Manresa (MIJAC, JOC, ACO i professionals) i va treballar molt per la coordinació catalana de tots el moviments. A més de delegat de Pastoral Obrera del seu bisbat, va ser-ho de Catalunya, responsable del Pradó estatal, del Pradó català i membre del Consell del Pradó General.

Amic dels amics, amic de les xerrades i passejades llargues, tímic però agosarat, interessat per tot i per a tots. Sobretot per la història, la història de la seva família, de Catalunya, del moviment obrer, del Pradó, del barri.. en definitiva la seva pròpia història. Li agrada escriure i llegir i patia perquè "avui la gent ja no llegeix". Exigent, treballador, constant, lluitador.. i patidor. Patia perquè es començaven projectes que quedaven aturats per la manca de compromís de molts, però on ell hi havia posat el coll. Protestava amb una mitja rialla i un xic d'ironia.

Escoltava amb molta atenció, escoltava amb la mirada. A vegades, però, tancava els ulls "per escoltar millor" em deia. Pregava i pensava a fons, donava tombs a les coses. Proposava i actuava. Era un verdader intel·lectual que va optar per posar-se al servei de l'Església i, sobre tot, de l'evangelització del pobres.

Pim Queralt és membre de l'Institut Femení del Pradó